

samtidig være saa umenneskelig uforsonlig? Vidste han da ikke, at ethvert stakkels Menneskekryb, i al Fald enhver Kvinde, vilde elskes for sin egen og ikke for sine Meningers, ikke for sin Tros Skyld? ... Aa, disse ufor-gribelige Meninger om alt i Himlen og paa Jorden! Var Tilværelsen da ikke i Forvejen frygtelig nok, siden Menneskene absolut skulde plage Livet af hinanden med denne evige Strid om Drømme!

Paa Vejen op ad Trappen hørte hun, at Frøken Søholm var staaet op. Den gamle Dames falske Fløjteskalaer lød som en fortvivlet Klage gennem Stilheden. Jytte holdt Haanden op for Øret med et: „Aa!“

Der var noget af en Besættelses Uhygge i disse ihærdigt frempinte Toner, der havde forfulgt hende under hele Opholdet paa Storeholt. En fattig Sjæls ynkelige Dødsfrygt skælvede igennem dem. Det var som at se det gamle Menneske selv, naar hun sad ved Maaltiderne og med sine nærsynede Øjne mistænksomt undersøgte hvert Stykke Brød af Angst for den Bacille, der engang skulde gøre det af med hendes stakkels glædeløse Tilværelse.

Nogle Raager, der sad i en Trætop og skræppede, syntes at le af den gamle Dames Sundhedsmusik. Det lød i Jyttes Øre som en dæmonisk Spottelatter over den hele Menneskehed med dens krampagtige Fastklamren til et Liv, der var saa fuldt af Sorg og Savn og Smerte. Hun vendte sig i Døren og saae op mod de sorte, kaade Fugle. Hvor hun forstod dem! —